

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

บทสรุปและข้อเสนอแนะของคณะผู้เชี่ยวชาญระดับสูงว่าด้วยความมั่นคงอาหารและโภชนาการ
จากรายงาน เรื่อง การบริหารจัดการป่าไม้ที่ยั่งยืนเพื่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

บทสรุป

ป่าไม้ ต้นไม้ และความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ: ขอบเขตและกรอบความคิด

1. คำจำกัดความที่หลากหลายของป่าไม้สะท้อนถึงความหลากหลายของระบบนิเวศของป่าไม้ในโลก และความหลากหลายในการรับรู้ของมนุษย์และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้คำว่า "ป่าไม้" ถูกใช้อธิบายถึงความหลากหลายของระบบนิเวศจากต้นไม้เล็ก ๆ ที่กระจัดกระจายในภูมิประเทศที่แห้งแล้งไปจนถึงต้นไม้ในชั้นเรือนยอดในป่าดิบชื้นป่าไม้สามารถใช้เป็นหน่วยการจัดการประเภทหนึ่งทั้งประเภทของพื้นดิน หรือประเภทของการใช้ที่ดิน พื้นดินหมายถึงลักษณะทางกายภาพของพื้นที่บริเวณนั้น ขณะที่การใช้ที่ดินหมายถึงการใช้ประโยชน์โดยมนุษย์เพื่อวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน (รวมทั้งการผลิต การอนุรักษ์ วัฒนธรรมหรือศาสนา) การประเมินทรัพยากรป่าไม้โลก (FRA) ขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติกำหนดการวิเคราะห์โดยการมีส่วนร่วมในการประสานจุดประสงค์ระดับโลก วิธีการที่ใช้คือการกำหนดและแบ่งประเภทของป่าไม้ โดยให้คำนิยาม "ป่าไม้" ว่า ประกอบด้วยที่มีค่าต่ำสุดเกณฑ์สำหรับความสูงของต้นไม้ (5 เมตร) ต้นไม้ในชั้นเรือนยอด (ร้อยละ 10) และพื้นที่ (0.5 เฮกตาร์)

2. คำจำกัดความของการประเมินทรัพยากรป่าไม้ทั่วโลก (FRA) ครอบคลุมประเภทของป่าไม้ที่หลากหลาย นอกจากนี้ยังรวมถึงประเภทพื้นที่ที่มีต้นไม้ด้วย วัตถุประสงค์ของรายงานฉบับนี้ คือ การจัดกลุ่มป่าไม้และพื้นที่ที่มีต้นไม้ โดยอยู่บนพื้นฐานสถิติของ FRA การจัดกลุ่มโดยใช้ข้อมูล FRA ขึ้นอยู่กับระดับการบริหารจัดการเนื่องจากเป็นเกณฑ์ซึ่งมีอิทธิพลมากที่สุดต่อการมีส่วนร่วมต่างๆของป่าไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ และมีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายง่ายที่สุด การจัดกลุ่มป่าไม้สามารถแบ่งเป็น 3 ประเภทตามคำจำกัดความของ FRA ได้แก่ (ป่าดั้งเดิม ป่ารุ่นสอง และป่าปลูก) ประเภทที่ 4 คือรวบรวมที่ดินป่าอื่นๆ ที่ไม่ได้จัดเป็นที่ดินเพื่อการเกษตรและต้นไม้ในเรือนยอด 5 ถึงร้อยละ 10 และประเภท 5 เรียกว่า "ต้นไม้ที่เกิดขึ้นนอกป่า" ป่าไม้ประเภทนี้ไม่ชัดเจนเสมอไป เนื่องด้วยอยู่บนความต่อเนื่องความเข้มข้นของการบริหารจัดการตามแนวทางการเปลี่ยนแปลงของป่า

3. หมวดหมู่ "ต้นไม้ที่เกิดขึ้นนอกป่า" รวบรวมความหลากหลายของระบบการเกษตรที่มีต้นไม้ ซึ่งรวมถึงการปลูกต้นไม้เพื่อการเกษตร เช่นน้ำมันปาล์ม ต้นมะกอกและสวนผลไม้ (ไม้ผลและต้นถั่ว) ตลอดจนระบบวนเกษตรที่หลากหลายและพื้นที่ถิ่นที่อาศัยแบบโมเสก (Mosaic Landscape) คือบริเวณพื้นที่ที่ป่ามีขนาดเล็กเกินกว่าจะเก็บข้อมูลทางสถิติได้ คำว่า "วนเกษตร" กล่าวถึง ระบบและเทคโนโลยีที่ซึ่งต้นไม้ถูกใช้เหมือนเป็นหน่วยบริหารจัดการที่ดินเช่นเดียวกับพืชและ/หรือสัตว์ในบางรูปแบบของการจัดพื้นที่หรือลำดับเวลา ระบบเหล่านี้มีลักษณะทั่วไปของต้นไม้ที่มีการเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับการเกษตรและกิจกรรมการผลิตอาหาร

4. ผู้ที่พึ่งพาป่าไม้และต้นไม้เพื่อการดำรงชีวิต อาจเรียกอีกชื่อคือ ผู้พึ่งพาป่า เมื่อรวมชนพื้นเมืองที่อาศัยป่าไม้เป็นหลักในการดำรงชีวิต ชาวบ้านในชนบทหรือบริเวณชายขอบของป่า และเกษตรกรรายย่อยที่ปลูกต้นไม้

หรือบริหารจัดการป่าไม้ และพนักงานของรัฐที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการป่าตั้งแต่ 1 ถึง 1.7 พันล้านคน ถือว่าเป็นผู้พึ่งพาป่า

5. ในรายงานฉบับนี้ ได้มีการพิจารณาถึงป่าไม้อย่างกว้างขวาง ครอบคลุมการตัดสินใจทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการป่าไม้ในรูปแบบต่างๆ ของระบบหรือพื้นที่ที่มีต้นไม้ ซึ่งรวม 3 ประเภทของการตัดสินใจอย่างกว้างๆ (1) ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการมีหรือไม่มีต้นไม้ในพื้นที่หนึ่ง (2) ประเภทของป่าไม้และต้นไม้ (3) วิธีการบริหารจัดการวัตถุประสงค์ของการบริหารจัดการป่าไม้ที่ยั่งยืน (SFM) ตามคำนิยามของสมัชชาแห่งสหประชาชาติคือการรักษาและเพิ่มคุณค่าทางเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมของป่าไม้ทุกประเภท เพื่อประโยชน์ในปัจจุบันและของลูกหลานในอนาคต การบริหารจัดการป่าไม้ที่ยั่งยืนมีรากฐานมาจาก 2 สมมติฐาน คือ ประการแรกคือระบบนิเวศที่มีศักยภาพในการฟื้นฟูตัวเอง และประการที่สองคือกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการรับรู้ทางสังคมหรือมูลค่าที่กำหนดปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมเป็นทางเลือก ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขได้ เพื่อให้แน่ใจว่าจะมีผลผลิตและสุขภาพของระบบนิเวศในระยะยาว

ป่าไม้และต้นไม้สร้างความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

6. ป่าไม้และต้นไม้มีส่วนสร้างความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการผ่าน 4 ช่องทางหลัก: การเป็นแหล่งอาหารโดยตรง การให้พลังงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประกอบอาหาร การสร้างรายได้และการจ้างงาน และการให้บริการทางด้านระบบนิเวศที่จำเป็นสำหรับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ สุขภาพและความเป็นอยู่ของมนุษย์

7. การเป็นแหล่งอาหารโดยตรง ถึงแม้ว่าอาหารจากป่าจะได้รับการประเมินว่ามีสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.6 ของแหล่งพลังงานจากอาหารทั่วโลก แต่อาหารจากป่าถือว่ามีคุณภาพและความหลากหลายของอาหารและมีบทบาทสำคัญต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่า นอกจากนี้อาหารจากปายังช่วยให้เกิดความหลากหลายและความสมดุลของอาหารสำหรับผู้คนที่อาศัยอยู่ห่างไกลจากป่าโดยการนำไปขายยังตลาดในท้องถิ่น ตลาดภายในประเทศ แม้กระทั่งตลาดต่างประเทศ อีกทั้งป่าและต้นไม้ยังเป็นแหล่งอาหารสัตว์ให้กับเกษตรกรและผู้เลี้ยงสัตว์ในระบบแบบธรรมชาติดั้งเดิมและในระบบปศุสัตว์ร่วมวัฒนธรรมที่มีความเข้มข้นมากกว่า (ระบบปศุสัตว์ร่วมวัฒนธรรม หมายถึง พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งมีการปลูกพืชเกษตร รวมถึงพืชที่ให้เนื้อไม้ (ต้นไม้) และมีการเลี้ยงสัตว์ (ปศุสัตว์))

8. การให้พลังงาน เชื้อเพลิงจากไม้ทั่วโลกคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6 ของแหล่งพลังงานหลักทั้งหมด และมีสัดส่วนถึงร้อยละ 27 ในแอฟริกา ประชากรประมาณ 2.4 พันล้านคนหรือคิดเป็น 1 ใน 3 ของประชากรทั่วโลก (รวมทั้ง 2 ใน 3 ของครัวเรือนในแอฟริกา) อาศัยไม้เป็นแหล่งพลังงานหลักในการประกอบอาหาร ยิ่งไปกว่านั้น ประชากร 764 ล้านคนใช้เชื้อเพลิงจากไม้ในการต้มและฆ่าเชื้อโรคในน้ำ ซึ่งจำนวน 644 ล้านคนอาศัยอยู่ในเอเชีย

9. รายได้และการจ้างงาน ภาคการป่าไม้ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการยังเป็นแหล่งการจ้างงานและรายได้ที่สำคัญแต่กลับได้รับการประเมินความสำคัญต่ำกว่าภาคส่วนอื่น ในปี ค.ศ. 2011 ภาคการป่าไม้อย่างเป็นทางการมีการจ้างงานทั่วโลกประมาณ 13.2 ล้านคนและคิดเป็นร้อยละ 0.9 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของโลก ตัวเลขดังกล่าวในแต่ละประเทศมีความหลากหลายเป็นอย่างมากและโดยทั่วไปมักมีการประเมินความเกี่ยวข้องของป่าไม้กับรายได้ของประเทศต่ำกว่าความเป็นจริงเนื่องจากไม่ได้ถูกรวมเข้ากับมูลค่าเพิ่มที่ได้จากผลิตภัณฑ์ไม้ เมื่อมีการพิจารณาในภาคอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับการท่องเที่ยวและสันทนาการ ยิ่งไปกว่านั้นตัวเลขเหล่านี้มีครอบคลุม

เฉพาะในภาคการป่าไม้ที่เป็นทางการ และข้อมูลที่ขาดแคลนทำให้ไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับป่าอย่างไม่เป็นทางการในเรื่องของการสร้างรายได้และการจ้างงาน รวมถึงการใช้เชื้อเพลิงจากไม้และการเก็บผลิตภัณฑ์จากป่าที่ไม่ใช่ไม้ (non-wood forest products - NWFPs)

10. ผลิตภัณฑ์จากป่าที่มีการเก็บเพื่อจำหน่ายหรือเพื่อยังชีพทั้งสองกรณีมีส่วนสำคัญต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของสตรีและคนในครอบครัว ถึงแม้ว่าจะมีข้อมูลที่จำแนกเพศไม่เพียงพอ แต่การศึกษาหลายๆ ฉบับชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงมีบทบาทในภาคส่วนที่เป็นทางการและในกิจกรรมการสร้างรายได้น้อยกว่า แต่เป็นศูนย์กลางของการเก็บไม้สำหรับใช้เป็นเชื้อเพลิงตลอดจนการเก็บผลิตภัณฑ์จากป่าหลากหลายชนิดที่มีความสำคัญแตกต่างกันในภูมิภาค

11. การให้บริการทางด้านระบบนิเวศ ป่าไม้และต้นไม้สนับสนุนการผลิตอาหารในระดับฟาร์ม พื้นที่ และในระดับกว้างโดยตรงด้วยการให้บริการด้านระบบนิเวศหลายประการ ซึ่งจำเป็นต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการและการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระยะยาว (เช่น การควบคุมการใช้น้ำ การป้องกันดิน การหมุนเวียนสารอาหารการควบคุมศัตรูพืช และการถ่วงเรณู) ป่าไม้เป็นส่วนสำคัญหลักของความหลากหลายทางชีวภาพของโลก และมีบทบาทสำคัญต่อการลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศในระดับโลก และต่อการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับฟาร์ม ครัวเรือน พื้นที่ และในวงกว้าง ระบบการผลิตที่รวมป่า ต้นไม้ และพืชผล จำเป็นต้องคำนึงถึงศักยภาพในการแข่งขันของสารอาหาร น้ำ และแสงอย่างชัดเจน

12. สุขภาพและความเป็นอยู่ของมนุษย์ ป่า ระบบการเกษตรที่เกี่ยวข้องกับต้นไม้ และการบริหารจัดการป่าไม้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์ในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การเป็นแหล่งอาหาร พืชสมุนไพร ไม้เชื้อเพลิง น้ำสะอาด และรายได้ หลักฐานเชิงประจักษ์แสดงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมของป่าช่วยปรับปรุงสุขภาพจิตของมนุษย์และลดภาวะซึมเศร้าและความเครียดได้ อย่างไรก็ตาม ป่ายังเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของปรสิตและโรคที่อาจส่งผลกระทบต่อมนุษย์และสัตว์เลี้ยง ความเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ และระบบนิเวศรวมอยู่ในแนวคิดของ “One Health” ที่เน้นย้ำในเรื่องของการทำงานร่วมกันของแต่ละภาคส่วน

13. ความยืดหยุ่น และตาข่ายความปลอดภัย ป่าไม้และต้นไม้มีบทบาทสำคัญในการปรับปรุงความยืดหยุ่นได้ซึ่งหมายถึงความสามารถในการป้องกัน บรรเทา หรือรับมือกับความเสียหาย และฟื้นฟูจากผลกระทบในระดับพื้นที่ ชุมชน และครัวเรือน ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อเสถียรภาพซึ่งเป็นมิติที่ 4 ของความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการด้วยการมีบทบาทสำคัญในฐานะที่เป็นตาข่ายความปลอดภัยในช่วงที่แห้งแล้งหรือในหน้าแล้งตลอดจนในช่วงที่เกิดวิกฤตการณ์และความขัดแย้ง ป่าไม้และต้นไม้สามารถให้ความสมบูรณ์หรือทดแทนแหล่งอาหารอื่นๆ รายได้และการจ้างงานในภาวะที่เกิดการขาดแคลน บทบาทของตาข่ายความปลอดภัยนี้มีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ด้อยโอกาสมากที่สุด

14. สิ่งสำคัญของการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของป่าไม้และต้นไม้กับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์จำนวนมากภายในสภาพแวดล้อม ระบบเศรษฐกิจ และสังคมที่มีความซับซ้อนและมักจะสร้างและคงไว้ซึ่งความรู้ดั้งเดิมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

แนวโน้มของป่าไม้: ความท้าทายและโอกาสสำหรับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

15. การเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ป่าไม้ ชนิดของป่าไม้ และการบริหารจัดการมีผลกระทบต่อการบริหารจัดการป่าไม้และต้นไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการอย่างมาก ทั้งในเชิงพื้นที่และเวลา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ รวมถึงการขับเคลื่อน จะช่วยให้สามารถระบุถึงความท้าทายและโอกาสบางประการสำหรับการบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนที่เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

16. ในปี ค.ศ. 2015 ทั่วโลกมีพื้นที่ป่าเกือบ 4 พันล้านเฮกเตอร์ (ร้อยละ 30.6 ของพื้นที่บนโลก) แม้จะมีอัตราการทำลายป่าอย่างต่อเนื่องค่อนข้างสูงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตร้อน แต่การสูญเสียป่าไม้โดยรวมทั่วโลกชะลอตัวลงในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา นอกจากนี้ การประเมินทรัพยากรป่าไม้ทั่วโลก (FRA) ในปี ค.ศ. 2015 ยังได้จัดทำสถิติโลกเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับการลดลงของป่าไม้ที่เกิดจากการสูญเสียการปกคลุมของเรือนยอดบางส่วน (partial canopy cover loss-PCCL) และคาดการณ์ว่าตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 เป็นต้นพื้นที่ในเขตร้อนจะมี PCCL 6.5 เท่า

17. การลดลงของพื้นที่ป่าไม้ทั้งหมดโดยรวมเป็นผลมาจากแนวโน้มที่แตกต่างกันของป่าแต่ละชนิดและแต่ละภูมิภาค ในช่วงปี ค.ศ. 1990 ถึง 2015 ภูมิภาคต่างๆ มีการลดลงของพื้นที่ป่าธรรมชาติอย่างต่อเนื่องทั้งป่าดั้งเดิมและป่ารุ่นสอง (primary and secondary forests) และมีการเพิ่มขึ้นของป่าปลูกเป็นจำนวนมาก การสูญเสียป่าดั้งเดิมเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงเนื่องจากป่าเหล่านี้เป็นแหล่งความหลากหลายทางชีวภาพที่ไม่สามารถแทนที่ได้ อย่างไรก็ตาม ป่าปลูกมีความสำคัญเพิ่มขึ้นไม่เพียงเฉพาะเรื่องของพื้นที่ที่มีการเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 4 เป็นร้อยละ 7 ในระหว่างปี ค.ศ. 1990 ถึง 2015 แต่ยังมีผลสำคัญในเรื่องของการผลิตในปี ค.ศ. 2012 ร้อยละ 46.3 ของไม้ซุงที่ใช้อุตสาหกรรมมาจากป่าปลูก นอกจากนี้ป่าปลูกยังเป็นหนทางในการฟื้นฟูพื้นที่เสื่อมโทรมและให้บริการทางด้านระบบนิเวศ เช่น ลดการกัดเซาะ ป้องกันน้ำท่วม เมื่อพิจารณาถึงความต้องการไม้ที่เพิ่มขึ้น ป่าปลูกอาจช่วยลดแรงกดดันต่อป่าธรรมชาติได้

18. การตัดไม้ทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่าไม้เป็นภัยคุกคามต่อรายได้ ความเป็นอยู่ และวิถีชีวิตของประชากรที่พึ่งพาอาศัยป่า และกระทบต่อการให้บริการทางด้านระบบนิเวศที่จำเป็นต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการและการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระยะยาว ในบางครั้งการตัดไม้ทำลายป่าเพื่อขยายพื้นที่ทางการเกษตรถือเป็นโอกาสในการปรับปรุงสวัสดิการให้กับเกษตรกรแต่อย่างไรก็ตาม ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เหล่านั้นอาจส่งผลต่อการลดลงของแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ อาหารที่เรียบง่าย และความเป็นอยู่และวิถีชีวิตที่ถูกแทรกแซงในระยะยาว ท้ายที่สุดแล้วการจัดไม้ทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของป่าไม้นำไปสู่การทำลายถิ่นฐานส่งผลต่อสุขภาพของมนุษย์จากการเพิ่มความเสี่ยงของการแพร่กระจายของศัตรูพืชและโรค

19. การเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ป่า ชนิดของป่า และการใช้งานเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ในระดับท้องถิ่นและระดับโลก ได้แก่ ความต้องการอาหาร/อาหารสัตว์/ไม้และพลังงานที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการเติบโตของประชากรและรายได้ และการให้ความสำคัญมากขึ้นต่อการป้องกันความหลากหลายทางชีวภาพ ปริมาณคาร์บอนสะสม การปกป้องน้ำและดิน นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับระบบการกำกับดูแลที่ให้ความสำคัญและจัดการกับความต้องการเหล่านี้

20. เมื่อประชากรโลกและเศรษฐกิจมีการเติบโต คาดว่าความต้องการอาหาร อาหารสัตว์ ไม้ และพลังงานชีวภาพในอนาคตยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะความต้องการไม้และเส้นใย ซึ่งคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวในระหว่างปี ค.ศ. 2005 ถึง 2030

21. นอกจากนี้ในปัจจุบันป่าไม้ต้องมีการปรับตัวเพื่อรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศและถูกเรียกร้องให้มีส่วนร่วมในการบรรเทาผลกระทบด้วย ความเสื่อมโทรมของดินช่วยกระตุ้นความต้องการพื้นที่เพื่อการเกษตรเพิ่มขึ้น ซึ่งสร้างแรงกดดันต่อป่าไม้เพิ่มขึ้น แต่ยังเป็นการสร้างโอกาสในการปลูกป่าและการฟื้นฟูป่าไม้ ในขณะเดียวกัน เพิ่มความตระหนักถึงบทบาทของป่าไม้ในการปกป้องดิน น้ำ และความหลากหลายทางชีวภาพ และบรรเทาผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศแนวโน้มของการแก่งแย่งกันใช้ที่ดินมีเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังทวีความรุนแรงขึ้นระหว่างการใช้ประโยชน์จากป่าเพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อการผลิตไม้ซุงและผลิตภัณฑ์ไม้ และเพื่อเป็นอาหารและผลิตภัณฑ์จากป่าที่ไม่ใช่ไม้อื่น ๆ ที่ล้วนมีผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ การจัดการปัญหาการแก่งแย่งที่ดินที่ต้องคำนึงถึงความต้องการพื้นที่ทางการเกษตรและป่าไม้ ในขณะเดียวกันต้องคำนึงถึงข้อกังวลทางด้านสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิอากาศเรียกร้องให้มีการแก้ไขปัญหาแบบ trade-offs อย่างต่อเนื่องในระดับต่างๆ ตั้งแต่ระดับท้องถิ่นไปจนถึงระดับโลกซึ่งจำเป็นต้องมีการขับเคลื่อนประเด็นโต้เถียงอย่างรุนแรงในเรื่องของ “การแบ่งปันที่ดิน - การใช้ที่ดินอย่างประหยัด” ไปสู่การวางแผนและดำเนินการจัดหากลไกและมาตรการที่เหมาะสม

22. ความต้องการที่ดิน ป่าไม้ และต้นไม้ที่เพิ่มขึ้น สร้างความท้าทายและโอกาสใหม่ๆ ของป่าไม้ต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ โดยอาจเป็นภัยคุกคามต่อป่าไม้ในด้านความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการใช้ประโยชน์จากป่าไม้มองไม่เห็นหรือไม่ได้คำนึงถึงคนชายขอบและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ในทางกลับกันอาจมีการหาเหตุผลเพิ่มเติมเพื่อปกป้องกันและลงทุนด้านป่าไม้ และสร้างงานและโอกาสใหม่ๆ เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งเรียกร้องให้มีการทำความเข้าใจถึงตัวขับเคลื่อนที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อพื้นที่ เช่น ป่ารุ่นสอง การจัดการพื้นที่ถิ่นที่อาศัยแบบโมเสก (landscape mosaics) ระบบวนเกษตร และผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการและการพัฒนาอย่างยั่งยืน และเรียกร้องให้มีการสนับสนุนการฟื้นฟูป่าในพื้นที่ที่มีคุณสมบัติในการเป็นพื้นที่อุทยาน

วิธีการเพิ่มประสิทธิภาพของป่าไม้และต้นไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการอย่างยั่งยืน

23. ผลประโยชน์ที่ได้รับจากป่าไม้และต้นไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการมีทั้งการได้รับผลประโยชน์ร่วมกันและการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ในระดับต่างๆ จากระดับท้องถิ่นไปจนถึงระดับโลก จากระยะสั้นถึงระยะยาวดังนั้นการบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ จะต้องคำนึงถึงและบูรณาการเรื่องดังต่อไปนี้เพิ่มเติมที่ การใช้ประโยชน์จากป่าไม้และต้นไม้ ตลอดจนความสนใจที่แตกต่างและขัดแย้งในบางครั้ง ความต้องการและสิทธิของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ การให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มคนชายขอบ ซึ่งจำเป็นต้องใช้เครื่องมือในการกำกับดูแลระหว่างระดับประเทศ นโยบายของประเทศ และการบริหารจัดการในท้องถิ่น โดยอาศัยข้อมูลเชิงพื้นที่และเวลาที่มีความละเอียดสูง

24. การประเมินทรัพยากรป่าไม้โลก (FRA) ขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติระบุชุดเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยต่อการบริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน พื้นที่ป่าถาวร กรอบกฎหมาย แผนการบริหารจัดการ การมีส่วนร่วมของผู้ที่มีส่วนได้เสีย ตลอดจนข้อมูลสารสนเทศ ระบบการติดตามและรายงานผล จากเงื่อนไขของ

(FRA) มีพื้นที่ป่าถาวรเพียงครึ่งหนึ่งของ 2.2 พันล้านเฮกเตอร์ในปี ค.ศ. 2015 ที่เป็นไปตามเงื่อนไขเหล่านั้นทั้งหมด อย่างไรก็ตามพื้นที่ภายใต้แผนการบริหารจัดการป่าไม้มีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ในปี ค.ศ. 2015 ประเทศต่างๆ 167 ประเทศได้รายงานว่ามีแผนการบริหารจัดการป่าดังกล่าวและแผนเหล่านี้มีความครอบคลุมมากกว่าครึ่งหนึ่งของพื้นที่ป่าไม้ (ราว 2.1 พันล้านเฮกเตอร์) วัตถุประสงค์หลักของแผนการบริหารจัดการป่าไม้ (ไม่ว่าเป็นการอนุรักษ์ป่าไม้ในป่าดั้งเดิมและพื้นที่ป้องกันหรือการผลิตไม้จากการปลูกป่า) อาจมีความขัดแย้งกับสิทธิในการเข้าถึงและการใช้ประโยชน์จากแหล่งทรัพยากรป่าไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของผู้คนและชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่ารวมถึงชนพื้นเมืองซึ่งกรอบกฎหมายที่ควบคุมดูแลสิทธิของกลุ่มคนเหล่านี้มีความแตกต่างอย่างมากในแต่ละประเทศ

25. มีสนธิสัญญาระหว่างประเทศและมาตรฐานจำนวนมากที่มีอิทธิพลต่อวิธีการบริหารจัดการป่าไม้ ซึ่งสนธิสัญญา/มาตรฐานบางฉบับมุ่งเน้นไปยังมิติสิ่งแวดล้อมของการบริหารจัดการป่าไม้ เช่น อนุสัญญาริโอ (Rio Convention) ได้แก่ อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change - UNFCCC) อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity - CBD) และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการกระจ่าย การลงทุน (United Nations Convention to Combat Diversification - UNCCD) สนธิสัญญาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในการบริโภคอาหารและโภชนาการอย่างเพียงพอ เครื่องมือระหว่างประเทศในกลุ่มที่ 3 มีความเชื่อมโยงกับการบริหารจัดการป่าไม้โดยตรง เช่น หลักการป่าไม้สหประชาชาติปี 1992 (1992 United Nations Forest Principles) และคู่มือกำกับดูแลความรับผิดชอบของการครอบครองของที่ดิน การประมง และป่าไม้ ภายใต้บริบทของความมั่นคงด้านอาหารแห่งชาติ (Voluntary Guidelines on the Responsible Governance of Tenure of Land, Fisheries and Forests in the Context of National Food Security)

26. เครื่องมือทางการตลาดในการสร้างการรับรู้และยอมรับการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของป่าไม้ได้รับความสนใจมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น คาร์บอนเครดิต และการจ่ายค่าตอบแทนสำหรับการให้บริการทางด้านสิ่งแวดล้อม การรับรอง และการจัดซื้อจัดจ้างสีเขียว การรับรองป่าไม้มีบทบาทสำคัญในการประเมินและติดตามการบริหารจัดการป่าไม้แบบยั่งยืนด้วยวิธีการที่เป็นอิสระ แผนการรับรองป่าไม้ระหว่างประเทศสำคัญทั้ง 2 แผน (องค์การพิทักษ์ป่าไม้ (Forest Stewardship Council) และโปรแกรมการรับรองระบบการจัดการป่าไม้ (Programme for the Endorsement of Forest Certification) ซึ่งเปิดตัวในช่วงปลายทศวรรษ1990) ครอบคลุมพื้นที่ 438 ล้านเฮกเตอร์ในปี ค.ศ. 2014 (90 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่อยู่ในเขตภูมิอากาศหนาวและเขตภูมิอากาศแบบอบอุ่น) นอกจากนี้โปรแกรม หลักปฏิบัติ (code) และมาตรฐานสำหรับอาคารสีเขียวแบบสมัครใจสนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ที่เก็บเกี่ยวอย่างถูกต้องตามกฎหมายและอย่างยั่งยืน ขณะที่เครื่องมือดังกล่าวสามารถเชื่อมโยงกับการบริหารจัดการป่าไม้เข้ากับผู้บริโภคผลิตภัณฑ์จากป่าที่อาศัยอยู่ไกล โดยให้พวกเขาจ่ายค่าตอบแทนสำหรับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม แต่ไม่ได้นำเอาความกังวลที่เกี่ยวกับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการและความต้องการของผู้คนและชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่าอย่างครบถ้วน

27. SFM สำหรับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการจำเป็นต้องใช้ระบบการบริหารจัดการแบบองค์รวมนวัตกรรม และการบูรณาการข้ามภาคส่วนในระดับต่างๆ ทั้งเชิงพื้นที่และเวลาเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่

และอย่างมีประสิทธิภาพของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมดและกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยเฉพาะสตรี ตลอดจนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มคนชายขอบ รวมถึงชนพื้นเมืองและชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องวางแผนการบริหารจัดการในระดับพื้นที่ที่มีความท้าทายอย่างเหมาะสม คือ การเพิ่มประสิทธิภาพของการอยู่ร่วมกันของเมือง พื้นที่การเกษตรพื้นที่ป่าไม้ และพื้นที่ตามธรรมชาติอื่นๆ อย่างเป็นรูปธรรมและเหมาะสม และรวมข้อกังวลในเรื่องความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการเข้าไว้ในการบริหารจัดการป่าไม้ได้ดียิ่งขึ้น

28. ตระหนักถึงสิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอของชุมชนในท้องถิ่น ชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่าไม้ และชนพื้นเมืองที่ต้องการความมั่นใจในสิทธิของตนเองในการใช้ประโยชน์จากที่ดินและป่าไม้ นอกจากนี้ สินค้าและบริการที่ได้จากป่าไม้ยังมีความสำคัญต่อการตระหนักถึงสิทธิทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมของคนทั่วโลก ในบริบทของกฎหมาย นโยบาย และมาตรการแทรกแซงที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ต้องไม่เพียงหลีกเลี่ยงการละเมิดสิทธิ แต่ควรให้ผลประโยชน์ยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนโดยให้ความสำคัญกับกลุ่มที่ด้อยโอกาสที่สุดก่อนเพื่อให้ได้รับความเสมอภาคอย่างแท้จริงมากกว่าความเสมอภาคตามรูปแบบ กระบวนการดังกล่าวควรเคารพต่อหลักสิทธิมนุษยชนในเรื่องของการไม่เลือกปฏิบัติและความเสมอภาค ความโปร่งใสและการเข้าถึงข้อมูล การมีส่วนร่วม การเสริมสร้างพลัง ความถูกต้องตามกฎหมาย และความน่าเชื่อถือ

ข้อเสนอแนะ

ป่าไม้และต้นไม้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ (FSN) ในหลายๆ ด้านทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเป็นแหล่งพลังงาน แหล่งอาหารและผลิตภัณฑ์อื่นๆ ป่าไม้และต้นไม้เป็นแหล่งในการดำรงชีวิตของประชาชนทั่วโลก โดยเฉพาะกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ป่าไม้ทำหน้าที่ให้บริการระบบนิเวศที่สำคัญ รวมถึงการควบคุมวัฏจักรน้ำและวัฏจักรคาร์บอนและปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งมีความสำคัญต่อภาคการเกษตร หน้าที่ดังกล่าวนี้จะแตกต่างกันไปตามแต่ละชนิดของป่าถึงแม้ป่าจะมีความสำคัญสำหรับประชากรบางกลุ่มที่ต้องพึ่งพาป่าไม้ในการดำรงชีวิต แต่ป่าไม้ก็ยังมีผลกระทบในวงกว้างกว่านั้น ด้วยเหตุนี้ การบริหารจัดการป่าอย่างยั่งยืนจึงมีเป้าหมายเพื่อรักษาและยกระดับเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมของป่าไม้ทุกประเภทเพื่อประโยชน์ในปัจจุบันและอนาคต โดยไม่ละทิ้งใครให้อยู่ข้างหลัง

1. พัฒนาและใช้องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องนโยบายทั้งทางตรงและทางอ้อม ในเรื่องป่าไม้และต้นไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

รัฐและสถาบันการศึกษา ควรใช้มาตรการเพื่อให้ความรู้และฝึกอบรมแก่ผู้กำหนดนโยบายความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ และผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับความสำคัญของป่าไม้อย่างยั่งยืนเพื่อความมั่นคงทางด้านอาหารและโภชนาการ โดยใช้วิธีการมีส่วนร่วมที่ช่วยให้สามารถร่วมสร้างความรู้เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของป่าไม้และต้นไม้ให้แก่ความมั่นคงทางด้านอาหารและโภชนาการ ในระดับพื้นที่และเวลาที่ต่างกัน

a. การเสริมสร้างศักยภาพที่จำเป็นในการฝึกอบรมวิชาชีพและการเปลี่ยนแปลงองค์กรจำเป็นต้องอาศัยความเชี่ยวชาญและงานวิจัยแบบมีส่วนร่วม

b. ออกแบบวิธีการวัดและรวบรวมข้อมูลที่เหมาะสมกับเพศเชื้อชาติชนชั้นทางสังคมอายุและตัวแปรทางสังคมอื่นๆ เพื่อวัดส่วนเกี่ยวข้องของป่าไม้และต้นไม้ที่มีต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ ทั้งทางตรงและ

ทางอ้อมผ่านการผลิตกระบวนการทางนิเวศวิทยารายได้และการดำรงชีวิต วัฒนธรรมและความเป็นอยู่ที่ดีโดยให้ความสำคัญกับสถานะของคนที่พึ่งพาป่าเพื่อความมั่นคงทางด้านอาหารและโภชนาการ

c. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการ trade-offs คุณค่าทางโภชนาการระหว่างรายได้ที่เพิ่มขึ้นและการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภคอาหารที่สวนทางกัน และผลกระทบทางเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมและสุขภาพจากการตัดไม้ทำลายป่าและการเสื่อมโทรมของป่าไม้ที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางด้านอาหารและโภชนาการ

d. ปรับปรุงการรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อความมั่นคงทางด้านอาหารและโภชนาการ และระบบการติดตามป่าไม้ ในเรื่องการใช้อาหารจากป่า (สัตว์ พืช และเห็ด) และผลิตภัณฑ์จากป่าไม้รวมถึงคุณภาพอาหารและความหลากหลายการบรรเทาความยากจนสุขภาพและการรักษาโรครวมทั้งผลกระทบจากการเก็บเกี่ยวเพื่อให้มั่นใจว่าจะยังคงมีอาหารจากป่าและผลิตภัณฑ์จากป่าในระยะยาว

e. สนับสนุนผลการศึกษา FAO IN FOODS เกี่ยวกับองค์ประกอบของสารอาหารในอาหารจากป่า

2. ส่งเสริมบทบาทของป่าในกระบวนการด้านสิ่งแวดล้อมในทุกระดับโดยไม่แทรกแซงสิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอของผู้คนที่พึ่งพาอาศัยป่า

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดควรใช้วิธีการของระบบนิเวศในการสนับสนุนการจัดการป่าและต้นไม้ อย่างยั่งยืนตั้งแต่ระดับท้องถิ่นไปจนถึงระดับโลกเพื่อรักษาการทำหน้าที่ของระบบนิเวศ ป่า และต้นไม้ ตลอดจนการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับ FSN

โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐ องค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐ (IGOs) องค์กรนอกภาครัฐ (NGOs) และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควร:

a. ตระหนักถึงและเพิ่มบทบาทของป่าและต้นไม้ในการควบคุมสภาพภูมิอากาศ วัฏจักรของน้ำ และคุณภาพน้ำ ตลอดจนการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

b. สนับสนุนบทบาทของป่าและต้นไม้ในการลดการพังทลายของดินและความเสื่อมโทรมของดิน และการฟื้นฟูดิน

c. พิจารณาวิธีการดำเนินการตามแผนริเริ่มที่มีการออกแบบเพื่อแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่จะมีผลกระทบต่อเข้าถึงอาหารจากป่าของชุมชนในท้องถิ่นและชนพื้นเมือง และวิธีการนี้ส่งผลกระทบต่อความหลากหลายและคุณภาพของอาหารอย่างไร

3. สนับสนุนการมีส่วนร่วมของป่ากับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการในการปรับปรุงความเป็นอยู่และเศรษฐกิจ

ภาครัฐและหน่วยงานเอกชนควร:

a. พัฒนาและส่งเสริมนโยบายและมาตรการการวางแผนและการบริหารจัดการป่าไม้แบบมีส่วนร่วมสามารถเข้าถึงอาหารจากป่าที่มีคุณค่าทางโภชนาการได้ โดยเฉพาะสำหรับชุมชนและชนพื้นเมืองที่พึ่งพาอาศัยป่า

b. ส่งเสริมและเพิ่มโอกาสในการสร้างรายได้และชีวิตความเป็นอยู่ในชุมชนท้องถิ่นผ่านการ บริหารจัดการและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรป่าไม้อย่างยั่งยืนโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ย้ายถิ่นหรือพื้นที่ห่างไกลอื่นๆ

- c. บูรณาการแผนการใช้คาร์บอนต่ำ และพลังงานหมุนเวียน เข้ากับแผนการบริหารจัดการป่าไม้เพื่อให้ได้รับประโยชน์หลายประการรวมทั้งการเข้าถึงพลังงานเชื้อเพลิงอย่างเพียงพอสำหรับการจัดเตรียมอาหาร
- d. เพิ่มการลงทุนจากภาครัฐเพื่อสนับสนุนองค์กรเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการป่าไม้ที่ขับเคลื่อนโดยชุมชนเพื่อการดำรงชีวิต วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นอย่างยั่งยืน
- e. ลงทุนในนวัตกรรมทางสังคมและทางเทคนิคเพื่อลดความเสี่ยงต่อสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการใช้ไม้ฟืน และเตาไม้
- f. พัฒนาระบบสารสนเทศทางการตลาดของผลิตภัณฑ์จากป่าทุกชนิดยกเว้นไม้ที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ โปร่งใส และเข้าใจง่าย

4. สนับสนุนการใช้ประโยชน์ที่ดินที่รวมป่าและต้นไม้เป็นองค์ประกอบสำคัญเพื่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ

รัฐ IGOs หน่วยงานท้องถิ่น หน่วยงานด้านการอนุรักษ์องค์กรนอกภาครัฐ (NGOs) และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควร:

- a. เสริมสร้างความเข้มแข็งของการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของป่าและต้นไม้ด้วยการจัดการพื้นที่ถิ่นที่อาศัยแบบโมเสก (landscape mosaics) โดยกำหนดการให้บริการระบบนิเวศขั้นพื้นฐานเพื่อสนับสนุนการผลิตทางการเกษตร รวมถึงการผสมพันธุ์พืช (Pollination) และวัฏจักรของน้ำและสารอาหาร (Water and nutrient cycling)
- b. สนับสนุนการจัดทำแผนบูรณาการและการบริหารจัดการพื้นที่ที่สามารถปรับใช้ได้ในพื้นที่โดยตระหนักถึงหน้าที่และการใช้ประโยชน์จากป่าและต้นไม้ที่หลากหลาย
- c. ส่งเสริมให้มีการบูรณาการแนวทางการใช้พื้นที่ที่มีความอ่อนไหวด้านโภชนาการเข้ากับเป้าหมายของความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการที่หลากหลายการทำป่าไม้แบบยั่งยืน การใช้ประโยชน์จากที่ดิน และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ และระบบนิเวศ
- d. ส่งเสริมและลงทุนในงานวิจัยและเทคโนโลยีที่มีเป้าหมายในการพัฒนาและปรับปรุงระบบวนเกษตรต่างๆ ให้เหมาะสมโดยบูรณาการเข้ากับพื้นที่ถิ่นที่อาศัยแบบโมเสก (landscape mosaics)
- e. ตรวจสอบให้แน่ใจว่ากลไกการบริหารจัดการในระดับต่างๆ ช่วยให้เกิดกระบวนการบูรณาการใช้ประโยชน์จากพื้นที่อย่างยั่งยืน เชื่อมโยงกับหน้าที่ต่างๆ ของป่าและต้นไม้ (รวมถึงผลิตภัณฑ์จากไม้และอาหาร การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และผลประโยชน์ทางสังคมวัฒนธรรม) พิจารณาถึงวัตถุประสงค์ในระยะสั้นและระยะยาว มีการตระหนักถึงและลดความขัดแย้งระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ

5. รับรู้ถึงความสำคัญและเพิ่มบทบาทของป่าและต้นไม้ในการเสริมสร้างความเข้มแข็งในระดับพื้นที่ชุมชน และครัวเรือน เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

รัฐ IGOs หน่วยงานท้องถิ่น หน่วยงานด้านการอนุรักษ์ องค์กรนอกภาครัฐ (NGOs) และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควร:

- a. ระบุและเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิธีการที่ป่าและต้นไม้มีส่วนเกี่ยวข้องในการสร้างความเข้มแข็งในระดับภูมิประเทศ ชุมชน และครัวเรือน

b. พัฒนาระบบอาหาร-ป่าไม้แบบบูรณาการ โดยใช้องค์ความรู้ท้องถิ่นซึ่งจะช่วยเพิ่มความเข้มแข็งในพื้นที่ ชุมชน และการดำรงชีวิต

c. เสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น องค์กรท้องถิ่น และสถาบันระดับชาติที่พึ่งพาใช้ประโยชน์จากป่า เพื่อส่งเสริมแนวคิดในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของพื้นที่ ชุมชน และครัวเรือนด้วยการใช้นโยบาย แผน และโครงการต่างๆ ที่เชื่อมโยงระหว่างป่า-ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

d. กำหนดและจัดให้มีข้อกำหนดของสถาบันและทางการเงินในการบูรณาการและดำเนินการทำให้เกิดมีการเพิ่มความเข้มแข็งของป่าและต้นไม้เข้ากับนโยบายและโครงการต่างๆ

6. ตระหนักถึงและเคารพสิทธิการครอบครองและการใช้ประโยชน์จากที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ รวมถึงป่าและต้นไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

รัฐควร:

a. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าชุมชนพื้นเมืองและชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่าสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรป่าไม้เพื่อให้ได้สิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอ

b. ตรวจสอบให้แน่ใจว่านโยบาย กฎหมาย และโครงการต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อป่าและต้นไม้เคารพและให้สิทธิชนพื้นเมือง เกษตรกรรายย่อย ชุมชนชายขอบ รวมถึงสิทธิของชนพื้นเมืองในเรื่องของทรัพยากร พันธุกรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

c. ปกป้องสิทธิในการครอบครองที่ดินตามประเพณีและทรัพยากรธรรมชาติอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และการใช้สิทธิของผู้ที่ไม่มีความมั่นคงด้านอาหาร จากการใช้ป่าและต้นไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ ผ่านเครื่องมือที่เป็นทางการที่สอดคล้องกับกรอบทางกฎหมาย

d. ยืนยันและบังคับใช้สิทธิการเข้าถึง การใช้ประโยชน์ และการครอบครองป่าและต้นไม้ของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและชนพื้นเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเผชิญหน้ากับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ ตลอดจนการฉกฉวยที่ดินและการสร้างหรือขยายพื้นที่ที่ได้รับความคุ้มครอง

e. พัฒนาโครงการริเริ่มที่ยึดหลักสิทธิมนุษยชนร่วมกับชนพื้นเมือง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและความเข้มแข็งของป่าและระบบอิงโครงสร้างต้นไม้ (forests and tree-based systems) และรวมโครงการริเริ่มเหล่านี้เข้ากับนโยบาย โครงการ และแนวทางปฏิบัติต่างๆ

7. เสริมสร้างความเข้มแข็งของระบบการบริหารจัดการป่าไม้แบบองค์รวมในทุกภาคส่วนและทุกระดับเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

รัฐและผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควร:

a. เสริมสร้างความเข้มแข็งของนโยบายที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้ การเกษตร การศึกษา และภาคส่วนอื่นๆ ในระดับต่างๆ เพื่อให้แน่ใจว่าจะมีกลยุทธ์การบริหารจัดการป่าไม้ที่ยั่งยืน เพื่อปรับปรุงความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

b. ส่งเสริมแรงจูงใจที่มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภคผลิตภัณฑ์จากป่าอย่างยั่งยืนเพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ

c. ส่งเสริมแนวทางที่ยึดหลักสิทธิมนุษยชนในการบริหารจัดการป่าไม้และต้นไม้เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ เพื่อให้มั่นใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายและมาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ รวมถึงมาตรฐานของความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือ

d. ตรวจสอบให้แน่ใจว่ากฎหมาย นโยบาย และโครงการที่มีผลกระทบต่อป่าไม้และต้นไม้ได้มีการหลีกเลี่ยงหรือลดผลกระทบเชิงลบต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการสร้างระบบการบริหารจัดการป่าไม้ที่รวมถึงข้อกังวลเกี่ยวกับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการระบุบทบาท สิทธิ และหน้าที่ต่างๆ ของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลายอย่างชัดเจน และบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

e. ยืนยันถึงการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และอย่างมีประสิทธิภาพของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนานโยบาย กำกับดูแล และบริหารจัดการป่าไม้ในทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีตลอดจนกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มคนชายขอบ รวมถึงชนพื้นเมืองและชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่าไม้โดยการให้การสนับสนุนและเสริมสร้างขีดความสามารถอย่างเพียงพอ

f. ยืนยันถึงการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และอย่างมีประสิทธิภาพของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความวิตกกังวล รวมถึงชนพื้นเมืองและชุมชนที่พึ่งพาอาศัยป่าไม้ เพื่อรวมข้อกังวลเกี่ยวกับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ เข้าไว้ในการสร้างและการบริหารจัดการพื้นที่ที่มีการคุ้มครอง

g. อำนวยความสะดวกในการดำเนินกระบวนการที่พิจารณาถึงผลกระทบของการบริหารจัดการป่าไม้ที่มีต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการซึ่งจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลเชิงพื้นที่และเวลาที่มีความละเอียดสูง

h. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าระบบการรับรองป่าไม้ได้รวมถึงข้อกังวลของผู้ที่มีส่วนได้เสียทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการโดยการอำนวยความสะดวกให้พวกเขามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และอย่างมีประสิทธิภาพ

i. สนับสนุนการริเริ่มให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและดำเนินการผลิตร่วมกันรวมถึงการให้สัมปทานและแผนความรับผิดชอบต่อองค์กรและสังคม